

Exposure 2010S2 DAC

Az Exposure-t sok hifista fogadta kedvencévé, nem véletlenül: a kicsi, de mértékadó angol műhely a sztereó hangkeltésnek örök hűségét fogadva halad rendületlenül a maga számára kijelölt úton immár 38 éve, divatirányzatokkal, házimozival mit sem törődve egyedül csak a zenével, az optimális sztereó hangminőséggel foglalkozik. Útja alatt képes volt megőrizni függetlenségét, kínálata nagyobbik részét hazai földön készíti, nem túl népes, de ügyesen pozicionált modellsorozataiban ki-ki megtalálhatja a pénztárcájához illő darabot, bőven van tehát ok szimpatizálni a specialistával brit földön innen és túl.

Szaklapként mindössze egyetlen gondunk van az Exposure-rel, a cég szűkszavúsága, reménytelenül szófukarok az angolok, ha technikai részletek publikálásáról van szó, és persze a marketinget, a hírverést sem viszik túlzásba. Megjelenése után nem sokkal (HFP88) már kezeink között tarthattuk a középkategóriát megújító 2010S2 sorozat első tagjait, a materiális változásokról olyan rettentő sokat nem tudtunk meg, de megelégedéssel hallgattuk

őket, azóta viszont nem került képbe a széria, mint utólag kiderült, a gyártó inkább a belépő szintű 1010-es elektronikákkal (HFP93) foglalatzkodott. Aztán váratlanul mégiscsak visszatért a tett színhelyére, és egy fontos taggal egészítette ki a 2010S2 családot. Annak idején fantáziátlanul biztos rádiótunerre tettem volna a bővítés várható irányára kibökött tippben, de mai szemmel nézve nem is lehetett volna logikusabb választás az USB interfészt (is) támogató

DAC-nál, hiszen a zenehallgatás számítógéppel támogatott módja kitarító felszálló ágba került az utóbbi pár évben, most itt van a legnagyobb szükség minőségi megoldásokra. Természetesen az Exposure ezt a feladatot is a maga szimpatikusan különc módján oldotta meg, nem követte a miniatürizációs trendet, történetének első digitális-analóg audio átalakítója ugyanolyan asztali készülék, mint testvérei, egyúttal, ha nem tévedek, saját praxi-

sunkban is ő az első teljes méretű modell a géposztályból. Külsőre egy lemezfiókjától megfosztott CD lejátszónak tűnik, kikapcsolható kijelzője, nyomógombjai rendes helyüket foglalják el a típusjelzést szokás szerint nélkülöző, 6 mm vastag, szálcsiszolt alumínium előlapon, csak a szövegezés más. A DAC-hoz képest gazdag körítés bőséges szolgáltatáskínálatot jelez, hat digitális bemenet áll rendelkezésre, a menüben ötféle digitális szűrő között váltogathatunk, kikapcsolhatjuk a digitális kimenetet, ránezhetünk a bejövő jel mintavételi frekvenciájára, és még a kimenő analóg hangerőt is szabályozhatjuk, vagyis a csinos kis távvezérlővel a kézben akár még előerősítőként is számíthatunk a 2010S2 DAC-ra.

Műszaki háttéréről minimális információt tudunk közzétenni, az alacsony jittert biztosító pontos órajel vagy az IC-mentes övezetként diszkrét elemekből felépített szűrő- és kimenőszekció kötelező tartozék ezen a szinten, arról viszont csak hallomásból értesültünk, hogy az audiofil gyártók körében népszerű Wolfson 8742 DAC csip a lelke, s miután elmulasztottuk megbontani, még toroid trafójjára is csak a fenéklemezből kiálló méretes csavarfejből következtethetünk. Jobb híján irány a hátlap, ahol középtájon sorakoznak a digitális csatlakozók, a 32-192 kHz-es, 16-24 bites audio jelet támogató (3 be- és 1 kimenetre oszló) koaxiálisakhoz a szakmaiság jegyében BNC aljzatok tartoznak, optikai bemenetből eggyel kevesebbet kapunk, és itt már csak 96 kHz-ig mehet a mintavételi frekvencia, míg a maradék USB bemenet kizárólag 96kHz/24 bites hangot fogad, vélhetően aszinkron módon. Ez egyébként az optikaihoz és a koaxhoz hasonlóan a saját órajel alapján újraütemezve a bekapcsolt digitális kimeneteken is megjelenik. Hogy teljes

legyen a kiszolgálás, a kedvünk szerint rögzített vagy szabályozott szintű, aranyozott vonali kimenet mellé kapunk még egy ugyancsak változtatható hangerejű mini jack fejhallgatóaljzatot is.

Hangminőség

A képeskönyvnek kiváló, de részletkérdésekbe nem bonyolódó segédlet láttán kicsit tartottam a DAC USB-beüzemelésétől, feleslegesen, a 11.10-es Ubuntu rutinszerűen ismeri fel új külső hangkártyáját, mire észbe kapnánk, máris tetszetős, hűs nyitánnyal köszön be a hegedűverseny, a testesség nem jár együtt nehézkességgel, felszabadult, mégis masszív a filharmonikusok jelenléte, nagyon összeszedett, stabil a hangzás, gyors, dinamikus, közben kimondottan alapos. A szólista különösen intenzív, nem sokat óvatoskodik, még a csendesebb, meditatív dallamrészekben is abszolút uralkodó a megjelenése, a főtémán meg egyenesen lehengerlő, lendületes, egészen erőteljes, már-már átható erejű, mégsem mondanánk teljesítményközpontúnak, a feladatban kellően elmélyedve, nagy átéléssel játszik. Nem marad le mögötte a kíséret sem, nyílt, tiszta és eszköztelen a zenekar, a tuttik áthatók, tartásuk, részletezettségük kifogástalan. Leginkább drámai hatásban erős a produkció, a lírát is agilis, nagyívűen, áthatóan adja elő, nem engedni leülni a figyelmet. Extra széles a színpadkép, bár ebben a vadiúj Bowers keze is benne lehet, ám a lényeg, hogy a sztereó hatást nem érheti kritika, talán a mélységérzet lehetne átfogóbb, de azért így sem sík a megjelenítés, látványos a zenekar rétegződése, még a kivezérlési csúcsok sem rázzák össze a hangszereket. Andrea Bocelli dalai is igen-igen meggyőzőek, a lényeg, a tenor kivételesen plasztikus, megtévesztően valóságghú, legfeljebb akkor

lenne előbb a jelenléte, ha valóban itt énekelne a szobában. Hibátlan a technikája, kontúrjai érinthetők, hangképzése biztos, a dallamívek harmonikusak. A zenekari háttér szépen aládolgozik, nagyon tiszta, nyílt, friss és gördülékeny a megszólalásuk, nem is hangulati kérdés, van-e hozzá kedvünk, ha így szól a rendszer, bármikor jöhetnek az operaslágerek.

A Pawnshop ezúttal világos, levegős helyszín, sehol a füstös kocsmahangulat, de nem is hiányzik, most a zené a főszerep, amiben végre a magastartomány is kedvére csilloghat, felszabadultan tündökölnek a cinek, de bőven jut a fényből a vibrafonnak is, lenyűgözően ötvöződik benne a fém és a fa hangja. A nagybőgő derekasan viszi a ritmust, különösen figyelemreméltó, hogy tapinthatósága szinte egyáltalán nem ingadozik a hangmagassággal, legmélyebb pendítéseinek is bőven van ereje, dallama. Szerencsére a közönség is diszkrétebb a megszokottnál, jelen van, nyüzsgő, zajong, de inkább csak a számok között, nem vonják el a figyelmet a muzsikáról. Így aztán nem meglepő, hogy a Guitar Trio stúdióalbumán a maximális tisztaság, precizitás a főszerep, csak nem akar ellágyulni a hangzás, de most a legkevésbé sem bánjuk, hogy ennyire átható húrokat penges a 2010S2 DAC, minden apró rezdülést átküld a membránokon, valami egészen elképesztő jelenlétérzetet produkál a három sztrágitáros, pazar a hangszerek megjelenítése, nagyon dinamikus, de mértékletes is egyben, nem húz semmilyen irányba, életerősek a halk hangok is, a mély húrok sem lazulnak le, mintaszerű, kimerítően analitikus, és közben még hangulatos is a játék.

Hirtelen váltással a 44,1/16 (vagyis CD) után már 96/24 szól, jobban mondva Rebecca Pidgeon énekel a világ legjobb audiofil vokális felvételeit felvo-

nultató gyűjteményből, teljesítménye pedig továbbra is az Exposure fejlesztőinek kezét dicséri. Persze kompetens összehasonlítási alap híján nem jelenthetjük ki felelősséggel, hogy sokak kedvenc hifi manufaktúrája első próbálkozásra megérkezett az élvonalba, mindenesetre a lényegesen olcsóbb, viszont kiforrott konstrukcióját komoly sikerekkel igazoló DacMagic Plus-t egyértelműen felülmúlja, ami nem feltétlenül papírforma eredmény. A 2010S2-vel érintetlenebb a hangzásvilág, nagyobb a csend a háttérben, ezért kontrasztosabb, dinamikusabb az összehatás, az énekhang fesztelenebb, finomabban képzett, felőle nézve a DM+ kimértebb, merevebb, a zene az Exposure-rel érint meg inkább. Úgy tűnik, nagy felbontású műsor kell hozzá, hogy DAC-unkkal lágynak halljuk a muzsikát, a brit művésznő után Livingston Taylor énekhangja is egészen bársonyosra sikerül, az album dalai kivétel nélkül lenyűgözően áthatók, mágnesként vonzzák a figyelmet, egyszerre gazdag és végletesen letisztult a megszólalás. Persze mindez nem jöhetne létre a pazar stúdiómunka nélkül, míg CD-t hallgatva itt-ott némi mesterszalagzaj-szerű hatás, vagy éppen a dinamikakorrekció jelei is megmutatják magukat, addig a Chesky-féle

HD-ben ilyesmi nem fordulhat elő, zajszint gyakorlatilag nem létezik, torzításról nem is beszélve, sehol a hangrögzítés közvetlen lenyomata, csakis akusztikus hangok kerültek a felvételre. Így aztán nincs is olyan, hogy túl hangosan, élesen szól, a hangerőszabályzó nem is a hangnyomást, inkább a kisugárzott információmennyiséget állítja.

Ajánlás

Sosem volt még ennyire bizonytalan a zeneipar helyzete, a kiadók egyelőre kétségbeesetten kapaszkodnak a CD-be, pedig az manapság már csak a legnépszerűbb előadók felvételeinek terjesztésére alkalmas, mintha nem akarnának tudomást venni róla, hogy a reménybeli vásárló lassan nem tud és nem is nagyon akar mit kezdeni az idejétmúlt optika lemezzel. Persze – leginkább szerzői jogi aggályok miatt – az online kereskedelem felfutása is várat még magára, a közönség igényei azonban előbb-utóbb kikényszerítik a változást, a jogtisztán beszerzett zene is mindinkább kézben tartható lemez nélkül, valamilyen háttértárról fog megszólalni. Aggodalomra szerencsére a zene és a hangminőség rajongóiként semmi okunk, az átállás zökkenőmentesnek ígérkezik, megszokásból egy

darabig még használjuk, de kényelmünknek engedve lassan búcsút intünk előbb a CD lejátszónak, majd magának a lemezeknek is, hiszen az audiofil füleket is kiszolgáló technikai háttér már rendelkezésre áll. Akinél a körvonalazódó jövő lassan a jelenbe fordul, annál ott a helye a notebook (netbook, HTPC, médialejátszó, sőt, lassan a táblagép) mellett egy olyan, kompakt elektronikákat felülmúló, komolyabb hangú hifi láncba is remekül illeszkedő, sokoldalú konverternek, mint az Exposure 2010S2 DAC.

Zajác Tamás

MŰSZAKI ADATOK

Frekvencia átvitel:	20 Hz - 20 kHz
Jel/zaj viszony:	> 110 dB
THD:	< 0,005%
Méreték:	440×90×310 mm
Tömeg:	5 kg
Ár:	269.000,- Ft
Forgalmazó:	Inter Audio
Elérhetőség:	06-1/468-2175

